

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของภูมิหลังนักเรียน แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน

1.1 ภูมิหลังนักเรียน

ได้มีผู้ให้คำจำกัดความ "ภูมิหลัง" ไว้ดังนี้

อัจฉรา วงศ์ไสธร (1976 : 212) ได้นิยาม "ภูมิหลัง" ว่า เป็นจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ การเดินทางไปประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร และระยะเวลาที่พักอยู่ในประเทศนั้น การใช้ภาษาอังกฤษของบิดามารดา การใช้ภาษาอังกฤษของสมาชิกภายในครอบครัวที่บ้าน และความสนใจของบิดามารดาต่อคะแนนสอบภาษาอังกฤษของนักเรียน

ซี เบอร์สตัดอลล์ (C.Burstall in V.Kinsella 1978 : 1-21) ได้อธิบายภูมิหลังซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศว่า ประกอบด้วยภูมิหลังด้านสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคม ความแตกต่างทางเพศ อายุ

นวลศิริ พงศ์ถาวรภิญโญ (2529 : 7) ให้ความหมายของ "ภูมิหลัง" ว่าเป็นประวัติ และสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับนักศึกษาในด้านต่าง ๆ คือ สภาพส่วนตัว ได้แก่

เพศ อายุ จุดมุ่งหมายในด้านอาชีพ สภาพเศรษฐกิจของครอบครัว ได้แก่ อาชีพของบิดามารดา รายได้ของบิดามารดา สภาพสังคมของครอบครัว ได้แก่ ขนาดของครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา และสภาพการเรียน ได้แก่ ผลการเรียน จำนวนปีที่เรียน

ดังนั้น จากการให้ความหมายภูมิลักษณ์นักเรียนดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า ภูมิลักษณ์นักเรียนมีใจความครอบคลุมถึงสถานภาพของนักเรียน ได้แก่ เพศ อายุ ประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียน ได้แก่ จำนวนปีที่เรียน การเดินทางไปต่างประเทศ และระยะเวลาที่พักอยู่ต่างประเทศ การใช้ประโยชน์จากสื่อ การได้รับปรึกษาทำการบ้าน การพูดภาษาอังกฤษของบุคคลภายในครอบครัวที่บ้าน อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา รายได้ของครอบครัวต่อเดือน และการได้รับความสนับสนุนจากผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษ

1.2 แรงจูงใจ

ได้มีผู้สนใจศึกษาแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ และได้ให้แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจไว้ดังนี้

ดี อี เบอร์ลิน (D.E. Berlyne 1971 : 408) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจและองค์ประกอบของแรงจูงใจว่า โดยทั่วไปแรงจูงใจจะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่ควบคุมความเข้มข้นมากน้อยของพฤติกรรม และการเสริมแรงพฤติกรรมที่ได้เรียนรู้มาแล้ว

อี ฮิลการ์ด และคณะ (E. Hilgard et al. 1979 : 28, 315) ได้ชี้ให้เห็นว่า แรงจูงใจของมนุษย์เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ควบคุม เสริมแรง และกำหนดพฤติกรรมให้มุ่งไปในทิศทางที่ต้องการ แรงจูงใจเปรียบได้กับเครื่องยนต์ และพวงมาลัยของรถยนต์ เหตุจูงใจของมนุษย์อื่นเป็นสิ่งเร้ามากระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจนั้นมีพื้นฐานมาจากความต้องการ

เอส บอลล์ (S. Ball 1982 : 1256) ได้สรุปความหมายของแรงจูงใจว่า เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการกระตุ้น เร้า การกำเนิดทิศทางและการควบคุมความเข้มข้นมากน้อยของพฤติกรรม

เตโอ แวน เอลส์ และคณะ (Theo van Els et al. 1984 : 116-8) กล่าวถึงแรงจูงใจว่า ในสาขาจิตวิทยาการศึกษา ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็นแรงจูงใจภายในและ

แรงจูงใจภายนอก แรงจูงใจภายในสัมพันธ์กับความสำเร็จในระยะยาว เกิดจากความสนใจในงานที่ทำ ขณะที่แรงจูงใจภายนอกสัมพันธ์กับความสำเร็จระยะสั้น เกิดจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น การสนับสนุนจากพ่อแม่ การให้รางวัล คำขู่จะลงโทษ เป็นต้น

เอ. เอส. มาสโลว์ (A. H. Maslow in H. Brown 1987 : 114-117) ได้จัดอันดับความต้องการของมนุษย์ เริ่มจากความต้องการทางกายภาพขั้นพื้นฐาน ซึ่งเริ่มตั้งแต่เกิด (ได้แก่ ความต้องการอาหาร ความอบอุ่น...) ไปจนถึงความต้องการที่สูงขึ้นไป คือ ความปลอดภัย ภาพลักษณ์ของตนเอง ความเคารพนับถือตนเอง ความรู้ ความสำเร็จ และการบรรลุถึงเป้าหมายอันเป็นการพัฒนาตนเองในขั้นสูงสุด แรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจากความต้องการทางกายภาพ เรียกว่า แรงจูงใจทางชีววิทยา แรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจากความต้องการที่สูงขึ้นไป เรียกว่า แรงจูงใจทางจิตวิทยาซึ่งมีอิทธิพลต่อองค์ประกอบการเรียนรู้ และเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง

จะเห็นได้ว่า แรงจูงใจสัมพันธ์กับพฤติกรรมของมนุษย์ในฐานะที่สามารถกระตุ้น เรา กำหนดพฤติกรรมให้มุ่งไปในทิศทางที่ต้องการ ความคุมความเข้มข้นมากน้อยของพฤติกรรม และเสริมแรงพฤติกรรมที่เรียนรู้มาแล้ว

แรงจูงใจจึงมีองค์ประกอบอย่างน้อยสองประการคือ ลักษณะความเข้มข้นมากน้อยของพฤติกรรม หรือ ความพยายาม และพฤติกรรมที่มีทิศทาง มีเป้าหมาย ซึ่งองค์ประกอบสำคัญสองประการนี้เป็นแนวคิดพื้นฐานของแรงจูงใจ

นอกเหนือจากแนวคิดพื้นฐานดังกล่าวข้างต้น ยังมีผู้สนใจศึกษาแรงจูงใจที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้โดยได้ให้ความหมายและประเภทของแรงจูงใจไว้ ดังนี้

แอล เอ. จาโคโบวิตส์ (L.A. Jakobovits 1970 : 243) ได้อธิบายความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า เป็นสภาวะที่บุคคลซึ่งอาจไม่มีความสนใจ แต่มีแรงผลักดันจากภายนอก และ/หรือ ภายในที่จะกระทำสิ่งใด ๆ สภาวะที่เกิดจากแรงผลักดันภายในเป็นสภาวะที่พึงประสงค์มากกว่าสภาวะที่เกิดจากแรงผลักดันภายนอก นอกจากนี้ แรงจูงใจยังหมายถึงสิ่งที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ หรือ ความเต็มใจที่จะใช้ความมานะ พยายามในการทำงานนั้น

อาร์ ซี การ์ดเนอร์ และ คัมบลิว อี แลมเบอร์ต (R.C.Gardner & W.E. Lambert 1972 : 3) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็นสองประเภทคือ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ และแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ในการศึกษาการเรียนรู้อาษาของผู้เรียน สามารถแบ่งผู้เรียนตามประเภทของแรงจูงใจ กล่าวคือ นักเรียนที่มีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือถ้าวัตถุประสงค์ในการศึกษา ภาษาสะท้อนให้เห็นถึงคุณค่าทางประโยชน์นิยม เช่น เรียนเพื่อความก้าวหน้าในงานอาชีพ เพื่อศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป ส่วนนักเรียนที่มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ถ้านักเรียนเรียนเพื่อต้องการเรียนรู่มากขึ้นเกี่ยวกับชุมชนวัฒนธรรมอื่น เพื่อพบปะสมาคมกับชนชาติเจ้าของภาษา เพื่อให้เป็นเหมือนเช่นสมาชิกของชนชาติเจ้าของภาษา เป็นต้น

ไบเลย์ แคธลิน (Bailey Kathleen in H. Brown 1987 : 117) ได้ชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจเชิงบูรณาการ และแรงจูงใจเชิงเครื่องมือโดยพิจารณาจากความแตกต่างภายในและภายนอกของแรงจูงใจทั้งสองประเภท ดังนี้

	ภายใน	ภายนอก
แรงจูงใจ เชิง บูรณาการ	ผู้เรียนภาษาที่สองปรารถนาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับวัฒนธรรมของภาษาที่สอง เช่น โดยการอพยพหรือแต่งงาน	ผู้อื่นต้องการให้ผู้เรียนภาษาที่สองรู้จักภาษาที่สองโดยมีเหตุผลเชิงบูรณาการ เช่น ผู้ปกครองชาวญี่ปุ่นที่ใช้ชีวิตในต่างประเทศส่งลูกเข้าโรงเรียนญี่ปุ่นในประเทศนั้น
แรงจูงใจ เชิง เครื่องมือ	ผู้เรียนภาษาที่สองปรารถนาจะสำเร็จตามวัตถุประสงค์ในการใช้ภาษาที่สอง เช่น ในงานอาชีพ	อำนาจภายนอกต้องการให้ผู้เรียนภาษาที่สองเรียนรู้อาษาที่สอง เช่น บริษัทส่ง นักธุรกิจชาวญี่ปุ่นไปสหรัฐอเมริกาเพื่อฝึกฝนภาษา

นอกจากแรงจูงใจเชิงบูรณาการและแรงจูงใจเชิงเครื่องมือดังกล่าว
ซี ฮาร์ แชนคอก (C.R. Hancock 1972 : 127-155) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ
แรงจูงใจว่า เป็นความเต็มใจของบุคคลที่จะใช้ความพยายามในการทำสิ่งใด ๆ ส่วน เจ
ดับบลิว โอลเลอร์ (J.W. Oller 1981 : 14-27) เชื่อว่า แรงจูงใจเป็นความต้องการ
(Desire) และความพยายาม(Effort) ในการทำสิ่งใด ๆ

ความพยายาม มีมานะ (Effort) ความเข้มข้นมากน้อยของพฤติกรรมนั้น
แอล เอ จาโคโบวิตส์ และอาร์ ซี การ์ดเนอร์ (L.A. Jakobovits 1970 ; R.C.
Gardner 1985) เรียกว่า ปริมาณแรงจูงใจ (Motivational Intensity)

ดังนั้น องค์ประกอบของแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สองจึง
ประกอบด้วยความมานะพยายาม (Jakobovits 1970 ; Oller 1981; Hancock 1972)
หรือปริมาณแรงจูงใจ (Jakobovits 1970)และเป้าหมายหรือเหตุผลในการเรียนภาษา
ที่สอง (Gardner & Lambert 1972)

จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบของแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษา
ที่สองมีความสอดคล้องกับแนวคิดพื้นฐานของแรงจูงใจที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น ฉะนั้น การศึกษา
แรงจูงใจความความหมายของงานวิจัยนี้ คือแรงจูงใจประกอบด้วย ปริมาณแรงจูงใจ แรงจูงใจ
เชิงเครื่องมือและแรงจูงใจเชิงบูรณาการ

1.3 ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารของผู้เรียน

ได้มีผู้สนใจศึกษาความหมายของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร
ของผู้เรียนไว้ ดังนี้

โนม ชอมสกี (Noam Chomsky 1965 : 4-15) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับ
ความสามารถทางภาษาของมนุษย์ว่า มี 2 ระดับคือ

1. ความสามารถทางภาษา (Linguistic Competence)

เป็นความสามารถภายในที่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติของคนทุกคนในฐานะที่เป็นเจ้าของภาษา
ความสามารถนี้ประกอบด้วยความสามารถที่จะสร้าง และเข้าใจประโยคต่าง ๆ ในภาษา

ได้อย่างไม่มีขอบเขตจำกัด เป็นความสามารถที่จะบอกได้ว่า ประโยคใดมีความหมายกำกวม ประโยคใดมีความหมายเหมือนกัน ประโยคใดถูกไวยากรณ์ คลอจนความรู้ ความสามารถที่จะเข้าใจโครงสร้างภายในประโยคได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน

2. ความสามารถในการแสดงออกทางภาษา (Linguistic Performance)

เป็นความสามารถที่จำ นำความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาไปใช้ในการแสดงออกจริง

ต่อมา ดี ไฮม์ส (D. Hymes 1971 : 12) ได้โต้แย้งแนวคิดเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของชอมสกี ดังกล่าวข้างต้นว่า ความสามารถทางภาษาและการแสดงออกทางภาษาของชอมสกีนั้น ไม่ใช่เป็นความสามารถในการนำภาษาไปใช้ แม้ว่าจะได้กล่าวถึงการนำภาษาไปใช้โดยใช้คำว่า "การแสดงออกทางภาษา" ก็ตาม ทั้งนี้เพราะชอมสกีไม่ได้กล่าวถึงความสำคัญทางด้านวัฒนธรรมสังคม (Sociocultural) ความสามารถทางภาษาตามแนวคิดของ ชอมสกีกล่าวถึงเฉพาะบทบาททางด้านจิตวิทยา เช่น ความจำ (Memory) การรับรู้ (Perception) เป็นต้น ไม่ได้กล่าวถึงการปะทะสังสรรค์ทางสังคม (Social Interaction)

ซี บี พอลสตัน (C.B. Paulston 1974 : 350) กล่าวถึงความสามารถในการสื่อสารว่า เป็นกฎเกณฑ์การใช้ภาษาในสังคม

อาร์ เอ ชูลซ์ และดับบลิว เอส บาร์ตส (R.A. Schulz & W.H. Bartz 1975 : 49) ต่างเห็นพ้องต้องกันว่า ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการมีปฏิสัมพันธ์อย่างมีความหมายกับคนอื่น ความสามารถดังกล่าวไม่ใช่ความสามารถในลักษณะที่ชอมสกี ได้กล่าวไว้

เอส เซลสัน (S. Zelson 1976 : 19) ได้อธิบายความสามารถในการสื่อสารว่าเป็นความสามารถที่จะรับ เข้าใจ และแสดงออกซึ่งข่าวสารที่เหมาะสมและเป็นที่เข้าใจได้

ซี โรบิน และดับบลิว โรเจอร์ (C. Robin & W. Roger in J. Munby 1978 : 9) ได้ชี้ให้เห็นว่า ความสามารถทางภาษาที่ชอมสกี ใช้ ไม่ได้หมายถึงความสามารถทางภาษาที่สำคัญที่สุด ความสามารถทางภาษาที่แท้จริง คือ ความสามารถที่จะพูดหรือ เข้าใจคำพูดที่เหมาะสมกับสถานการณ์

เจ เอ อัปเชอร์ (J.A. Upshur 1979 : 75) ได้อธิบายความสามารถทางภาษาว่า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับสถานการณ์ที่เรียกร้องให้มีการใช้ภาษา เป็นความสามารถทางจิตวิทยาของผู้เรียนซึ่งทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาพร้อมกันไปกับความสามารถอื่น ๆ ในสถานการณ์ที่เรียกร้องให้มีการใช้ภาษานั้น

ดี ลีกาเรตตา (D.Legaretta 1979 : 523) กล่าวถึงความสามารถทางภาษาและความสามารถในการสื่อสารว่า ความสามารถทางภาษาเป็นความสามารถในการควบคุมระบบเสียง ความหมาย และแบบแผนภาษาเกี่ยวกับโครงสร้างขั้นพื้นฐาน ส่วนความสามารถในการสื่อสารเป็นความสามารถที่จะประยุกต์ใช้เครื่องมือสื่อสาร (ทั้งที่ใช้ภาษาและไม่ใช้ภาษา) กับสถานการณ์ที่เรียกร้องให้มีการใช้ภาษานั้น

เอส เจ ซาวินอน (S.J. Savignon 1983 : 8) ได้อธิบายความสามารถในการสื่อสารว่ามีลักษณะดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสารมีลักษณะปฏิสังสรรค์ระหว่างบุคคล เป็นแนวคิดที่ไม่คงที่แต่เคลื่อนที่ตลอดเวลา
2. ความสามารถในการสื่อสารประยุกต์ใช้ได้ทั้งกับภาษาพูด และภาษาเขียน และยังปรับใช้ได้กับระบบอื่น ๆ ที่ใช้สัญลักษณ์
3. ความสามารถในการสื่อสารต้องอยู่ในบริบท
4. มีความแตกต่างทางทฤษฎีระหว่างความสามารถ (Competence) และการแสดงออก (Performance) ความสามารถนั้นมองไม่เห็น แต่มีอยู่ ส่วนการแสดงออกนั้นแลเห็นได้ ความสามารถเป็นสิ่งที่คนเรารู้ ขณะที่การแสดงออกนั้น เป็นสิ่งที่คนเรากระทำ

จากการให้คำนิยาม "ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร" โดยผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวข้างต้น จึงอาจสรุปคำจำกัดความของ "ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน" ว่า เป็นความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนในการนำความรู้ด้านเสียง ศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์มาใช้ในการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับกาลเทศะโดยทางทักษะสัมพันธ์ทางภาษา ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2. ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียนกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน

ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนกับภูมิหลังของนักเรียน ซึ่งประกอบด้วยเพศ อายุ จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ ประสบการณ์อยู่ต่างประเทศ การใช้ประโยชน์จากสื่อ การได้รับปรึกษาทำการบ้าน การพูดภาษาอังกฤษของบุคคลในครอบครัว ที่บ้าน สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัวนักเรียน และการได้รับความสนับสนุนจากผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษ ได้มีผู้ให้ข้อคิดเห็นไว้ดังนี้

2.1 เพศกับความสามารถทางภาษาของนักเรียน

คิมบลิว พี โรบินสัน (W. P. Robinson in C. Burstall 1978 :

4) กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษาที่แตกต่างกันระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ว่า การที่นักเรียนหญิงมักจะเก่งภาษามากกว่านักเรียนชายอาจเป็นเพราะสังคมยอมรับว่าการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นทักษะที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย นอกจากนี้ นักเรียนหญิงยังสามารถนำความรู้ภาษาต่างประเทศมาประยุกต์ใช้ในการทำงานทำในอนาคตได้มากกว่านักเรียนชาย

ในทำนองเดียวกัน เจ เอ็ม มอร์ริส (J. M. Morrisin-C. Burstall-1978 : 6-8) ได้ให้เหตุผลเกี่ยวกับความแตกต่างเรื่องทักษะการอ่านระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงว่า เนื่องมาจากองค์ประกอบด้านแรงจูงใจ และสภาพแวดล้อมทางสังคม วัฒนธรรมมากกว่าความแตกต่างในความสามารถทางภาษา

ซี เฟอ์ค และคณะ (C. Faerch et al. 1984 : 209) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนว่า เด็กผู้หญิงหรือเด็กผู้ชาย จะมีความสามารถทางภาษาได้ดีหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับสังคม วัฒนธรรมที่เด็กเหล่านั้นเติบโตขึ้นมา ถ้าเป็นเด็กชายในสังคมวัฒนธรรมซึ่งยอมรับโดยทั่วไปว่า "เด็กหญิงย่อมต้องเก่งภาษาต่างประเทศมากกว่าเด็กผู้ชาย" ความเชื่อถือเช่นนี้จะชี้นำเด็กผู้ชายให้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ดีและเก่งน้อยกว่าเด็กผู้หญิง ความเชื่อนี้ได้รับการยืนยันจากเอกสารรายงานการวิจัยของโครงการมูลนิธิเพื่อการวิจัยทางการศึกษาแห่งชาติ (NFER = National Foundation for Educational Research) ในอังกฤษเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนระดับประถมศึกษา (อายุ 7-11 ปี) ซึ่งพบว่า เด็กผู้ชายมีเจตคติต่อภาษาฝรั่งเศสในเชิงบวกน้อยกว่าเด็กผู้หญิง ซึ่งเป็นตัวอย่างชัดเจนที่แสดงให้เห็นว่า เจตคติของสังคมวัฒนธรรมมีผลทำให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาต่างประเทศของเด็กผู้ชายมีระดับต่ำกว่าที่เป็นจริง

อาร์ ซี การ์ดเนอร์ (R. C. Gardner 1985 : 43) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการเรียนรู้ภาษาที่สองว่า การศึกษาเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองสามารถทำให้เราทราบความแตกต่างทางเพศได้ กล่าวคือ เด็กผู้หญิงมีแนวโน้มจะแสดงเจตคติเชิงบวกมากกว่าเด็กผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญ เป็นที่รับทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่า เด็กผู้หญิงประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาได้มากกว่าเด็กผู้ชาย

จะเห็นว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างมีความสามารถทางภาษา การที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่แตกต่างกันหรือไม่นั้น เนื่องจากองค์ประกอบด้านแรงจูงใจและสภาพแวดล้อมทางสังคมวัฒนธรรมมากกว่า เป็นความแตกต่างในด้านความสามารถ

2.2 อายุกับความสามารถทางภาษาของนักเรียน

ดัมบลิว ลิตเติลวูด (W. Littlewood 1984 : 65) เชื่อว่า เด็กมีความสามารถเรียนรู้ภาษาที่สองได้ดีกว่าผู้ใหญ่ โดยให้เหตุผลว่า

1. เด็ก ๆ มักมีภาวะเงื่อนไขการเรียนรู้ภาษาที่เหมาะสมกว่าผู้ใหญ่ เด็กมีโอกาสเรียนรู้ภาษาได้นานกว่า และได้รับความสนใจจากเจ้าของภาษา ทั้งจากเพื่อน เด็ก และคนอื่น ๆ ได้มากกว่าผู้ใหญ่
2. เด็ก ๆ มีแนวโน้มเข้าถึงภาษาที่เข้าใจง่ายกว่า ซึ่งเป็นผลดีต่อการรับข้อมูลและความเข้าใจ
3. เด็ก ๆ มีแนวโน้มที่จะมีเจตคติเชิงลบต่อชุมชนเจ้าของภาษาน้อยกว่าผู้ใหญ่และเด็กมีความกังวลเกี่ยวกับองค์ประกอบต่าง ๆ ในการเรียนภาษาน้อยกว่าผู้ใหญ่ เช่น กลัวถูกปฏิบัติเสียดซึ่งอาจเป็นอุปสรรคต่อการมีปฏิสัมพันธ์และการเรียนรู้
4. ผู้ใหญ่มีแนวโน้มจะวิเคราะห์ และประยุกต์ใช้ความคิด ประสมการณ์ การเรียนรู้ จึงเป็นอุปสรรคต่อกลวิธีการรับภาษาใหม่ เป็นข้อมูลนำเข้ากระบวนการเรียนรู้ตามธรรมชาติ

แกรม เคนเนดี (Graeme Kennedy 1973 : 75) มีความคิดเห็นตรงกันข้ามกับลิตเติลวูด (Littlewood) เขาเชื่อว่าผู้ใหญ่มีความสามารถเรียนรู้ภาษาที่สองได้ดีกว่าเด็ก เนื่องจากผู้ใหญ่มีความคิดที่ดีกว่า มีช่วงความตั้งใจยาวนานกว่า และมีช่วงความจำระยะสั้นยาวนานกว่าด้วย

เอส เอส สเติน (H. H. Stern 1983 : 366-367) ได้สรุปประเด็น
ปัญหา เรื่องอายุ เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาไว้ดังนี้

1. เด็ก และ/หรือ ผู้ใหญ่ต่างมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาและความ
สามารถนี้มีระดับแตกต่างกัน ไม่มีช่วงใดของอายุผู้เรียนที่ถือว่าดีที่สุด หรือเลวที่สุดในการเรียน
รู้ภาษา
2. ผู้เรียนที่อายุแตกต่างกันจะ เรียนรู้ภาษาที่สองในวิธีทางเดียวกันในบาง
แง่ กล่าวคือ เด็กและผู้ใหญ่จะมีกลวิธีในการเรียนรู้ภาษาล้ายคลึงกัน และจะก้าวหน้าในการ
เรียนรู้ภาษาไปตามขั้นตอน เหมือน ๆ กัน
3. การเรียนรู้ภาษา เป็นความสามารถที่เหมือนกับความสามารถอื่น ๆ คือ
จะแตกต่างกันไปตามอายุของผู้เรียนและลักษณะของภาษาซึ่งได้แก่ เสียง ศัพท์ โครงสร้าง
ไวยากรณ์
4. ผู้เรียนที่มีลักษณะแตกต่างกัน เช่น เด็กก่อนวัยเรียน เด็กประถม เด็ก
มัธยม วัยรุ่น และผู้ใหญ่ จะมีวิธีการ เรียนรู้ภาษาที่สองแตกต่างกันในบางลักษณะตามจิตวิทยา
การเรียนรู้ เรายังไม่อาจเข้าใจความแตกต่างเหล่านี้ที่เป็นขั้นตอนการพัฒนาการเรียนรู้อาษา
ได้อย่างครบถ้วน อย่างไรก็ตาม เป็นที่ปรากฏชัดว่า เด็กที่อายุน้อยมีความพร้อมที่จะตอบสนอง
การเรียนรู้ภาษาในสภาพการณ์ทางสังคมและการคิดคือสื่อสารที่มีลักษณะเป็นไปตามธรรมชาติ
มากกว่า ขณะที่ผู้เรียนที่อายุมากขึ้นมีความพร้อมในการเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีใช้ความคิดและเน้นทาง
วิชาการมากกว่า
5. เราจะเข้าใจผู้เรียนที่อายุต่างกันในการเรียนภาษาได้โดยการสังเกต
การทดลอง การลองผิดลองถูก และการวัดประเมินผล

อาร์ ซี การ์ดเนอร์ (R. C. Gardner 1985 : 44) ได้กล่าวถึง
ผู้เรียนภาษาที่สองที่อายุแตกต่างกันว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาที่สองมีแนวโน้มจะ เป็นเชิงบวก
น้อยลง เมื่อ ผู้เรียนอายุมากขึ้น แม้เหตุผลที่ผู้เรียนมีเจตคติลดน้อยถอยลงไปยังไม่ชัดเจน ซึ่ง
อาจเป็นว่า ผู้เรียนมีเจตคติเชิงบวกน้อยลงขณะที่อายุมากขึ้น หรือว่า การศึกษา (ซึ่งมีความ
สัมพันธ์กับอายุ) มีแนวโน้มให้ผู้เรียนมองประเด็นปัญหาในลักษณะที่เป็นกลางมากขึ้น เป็นผลให้
มีเจตคติเชิงบวกน้อยลง บางทีอาจเป็นว่า ประสบการณ์การเรียนรู้อาษาที่มีแนวโน้มให้ผู้เรียน
สามารถวิพากษ์วิจารณ์สถานการณ์การเรียนรู้ทั้งหมดได้มากขึ้น

จากการศึกษาอายุกับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน จะเห็นว่าผู้เรียนที่อายุแตกต่างกันจะมีความสามารถทางภาษาในระดับที่แตกต่างกันไป ลิตเติลวูด (Little wood) เชื่อว่า เด็กมีความสามารถเรียนรู้ภาษาคึกว่าผู้ใหญ่ ขณะที่เคนเนดี (Kennedy) และการ์ดเนอร์ (Gardner) มีความเห็นตรงกันข้าม ประเด็นปัญหาเรื่องอายุกับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน จึงยังไม่สามารถสรุปได้ว่า อายุมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาไปในทิศทางเดียวกันหรือทิศตรงกันข้าม

2.3 สถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมกับความสามารถทางภาษาของนักเรียน

บี คาร์ดีนส์ และ เจ คาร์ดีนส์ (B. Cardeans & J. Cardeans 1973 : 49-51) ให้ทัศนะเกี่ยวกับสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมของผู้เรียนภาษาไว้ว่า ความแตกต่างทางวัฒนธรรมสังคมมีผลกระทบต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษา ความตระหนักในเรื่องนี้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง จึงไม่เป็นการถูกต้องที่จะพิจารณาคุณภาพการศึกษาภาษา โดยเฉพาะของนักเรียนที่เป็นลูกหลานของชนกลุ่มน้อยที่มีรายได้ต่ำเพียงด้านตัวภาษาเพียงด้านเดียว จำเป็นต้องพิจารณาสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมของครอบครัวนักเรียนเหล่านี้ด้วย เพราะนักเรียนอาจไม่สามารถปรับตัว เข้ากับการศึกษาภาษา และมีการรับรู้เชิงลบเกี่ยวกับสังคมวัฒนธรรมของตัวเอง ซึ่งอาจเป็นเหตุให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีเท่าที่ควร

เดวิด เอ วอล์คเกอร์ (David A. Walker 1976 : 147) ได้อธิบายความสำคัญของสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมของผู้เรียนภาษาว่า การตัดสินใจจะสอนภาษาต่างประเทศหรือไม่ จะเลือกสอนภาษาอะไร และจะให้โอกาสการศึกษาภาษานั้นกับนักเรียนประเภทไหน เป็นระยะเวลาานเท่าไรนั้น ตั้งอยู่บนพื้นฐานทางด้านสภาพ เศรษฐกิจสังคม เป็นสำคัญ

3. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ กับความสามารถทางภาษาของนักเรียน

ดับบลิว อี แลม เบอร์ต (W. E. Lambert 1963 : 114) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจที่มีต่อการ เรียนรู้ภาษาที่สองว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาที่สองอย่างได้ผลนั้น จะรับเอาพฤติกรรมที่เป็นลักษณะของสมาชิกในกลุ่ม วัฒนธรรม-ภาษานั้นทีละ เล็กทีละน้อย และเชื่อว่า การที่ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อชนชาติของตน และต่อชนชาติอื่นจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการ เรียนรู้ภาษาใหม่ แรงจูงใจในการเรียนภาษาที่เกิดจากเจตคติดังกล่าวมีอิทธิพลต่อการ เรียนภาษาที่สอง เป็นอย่างมาก

เจ บี แครร์รอลล์ (J. B. Carroll 1967 : 723-733) กล่าวถึงความ สำเร็จในการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนว่า นอกจากจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น ความถนัดในวิชาที่เรียน ความสามารถ เข้าใจการเรียนการสอน โอกาสการรับรู้และคุณภาพการ การสอนแล้ว ยังขึ้นอยู่กับแรงจูงใจของผู้เรียนด้วย กล่าวคือ องค์ประกอบความสำเร็จของ ผู้เรียนภาษาที่สอง นอกจากขึ้นอยู่กับตัวแปรการสอนแล้ว ยังขึ้นอยู่กับตัวแปรผู้เรียนด้วย นั่นคือ ถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจ หรือมีมานะพยายามเพิ่มขึ้น จะสามารถทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียน ภาษาได้ว่า จะสูงขึ้นตามไปด้วย ถ้าตัวแปรอื่นคงที่ หรือผู้เรียนมีความถนัดในการเรียนภาษา คำ ผู้เรียนจะไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาถ้าไม่เพิ่ม เวลา และโอกาสในการเรียนให้ เพียงพอ

แอล เอ จาโคโบวิตส์ และอาร์ เจ เนลสัน (L. A. Jakobovits & R. J. Nelson 1970 : 34) ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า ควรให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ กระตุ้น เราให้เกิดความสนใจในเนื้อหาวิชาอัน เป็น เป้าหมายทางการศึกษา เพราะว่า แรงจูงใจและ ความสนใจนั้น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ผู้เชี่ยวชาญทั้งสองท่านนี้ ได้ สรุปรายงานการประชุมครูสอนภาษาต่างประเทศภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (Northeast Conference) ปี ค.ศ.1970 ที่ศึกษามีปัญหาแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศว่า แรงจูงใจเป็นแรงขับภายในตัวบุคคลให้เกิดความต้องการ ความคิด สภาพการเปลี่ยนแปลง ร่างกายและอารมณ์ แรงจูงใจ เป็นกระบวนการที่ทำให้ผู้เรียนทำกิจกรรม และในขณะที่เดียวกัน ก็ เป็นแรงให้ผู้เรียนสนใจการเรียนภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศได้ เป็น เวลายาวนาน

ที วี เอลส์ และคณะ (T. V. Els et al. 1984 : 116-118) ได้ชี้ให้เห็นว่า เอกสารและงานวิจัย เกี่ยวกับบทบาทของ เจตคติและแรงจูงใจต่อการ เรียนรู้ภาษาที่ สองในระยะเริ่มแรก เช่นของอาร์ ซี การ์ดเนอร์ และดับบลิว อี แลม เบอร์ค (R. C. Gardner & W. E. Lambert 1959, 1972) นั้น เจตคติและแรงจูงใจมักจะรวม เข้าด้วยกัน เป็นองค์ประกอบชุดหนึ่งซึ่งร่วมกันส่งผลต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการเรียนภาษา ที่สอง อย่างไรก็ตาม เมื่อไม่นานมานี้ ได้กล่าวถึงบทบาทของเจตคติและแรงจูงใจโดย เจ ดับบลิว โอลเลอร์ และ อาร์ ซี การ์ดเนอร์ (J. W. Oller 1977; R. C. Gardner 1979) ว่า เจตคติมีความสัมพันธ์โดยตรงกับแรงจูงใจซึ่งสัมพันธ์โดยตรงกับการ เรียนรู้ภาษาอีก ต่อหนึ่ง ดังนั้น ควรจะพิจารณาเจตคติว่า เป็นตัวแปรที่ทำให้เกิดแรงจูงใจ และไม่ควรถือพิจารณา

ว่า เจตคติ เป็นองค์ประกอบที่มีผลกระทบโดยตรงต่อการ เรียนรู้ภาษาที่สอง ทั้งนี้เนื่องจากว่า แรงจูงใจในการ เรียนรู้ภาษานั้นไม่เพียงแต่เกิดขึ้นจากเจตคติ เท่านั้น แต่ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ทำให้เกิดแรงจูงใจได้ เช่น ความต้องการ เป็นที่โปรดปรานของครูอาจารย์และพ่อแม่ คำมั่นสัญญาจะให้รางวัล หรือความรู้สึกชื่นชมกับความสำ เร็จ เป็นต้น นอกจากนี้ ความสัมพันธ์ของ เจตคติต่อแรงจูงใจยังขึ้นอยู่กับประเภทของแรงจูงใจด้วย ยกตัวอย่าง เช่น ผู้เรียนที่มีแรง จูงใจ เชิงบูรณาการถือว่า ผู้เรียนมีเจตคติ เชิงบวกต่อผู้พูดภาษา เป้าหมายและวัฒนธรรม เป้าหมาย แต่ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจ เชิง เครื่องมือไม่จำเป็นต้องมี เจตคติ เชิงบวกต่อผู้พูดภาษา เป้าหมายและ วัฒนธรรม เป้าหมายนั้น เจตคติอื่น ๆ ที่ยังประโยชน์ต่อการ เรียนรู้ภาษาที่สอง เช่น เจตคติต่อ ภาษา ต่อครูอาจารย์ และต่อหลักสูตร อาจมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจทั้งสองประเภทก็ได้

อาร์ ซี การ์ดเนอร์ (R.C. Gardner in S. D. Krashen

1982 : 215) ได้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ เชิงบูรณาการและการ เรียนภาษาที่สอง ว่า เป็นความสัมพันธ์แน่นแฟ้นที่สุดในทักษะการฟัง-พูด แรงจูงใจเชิงบูรณาการมีความสำคัญใน การพัฒนาทักษะสื่อสาร ส่วนแรงจูงใจ เชิง เครื่องมือสัมพันธ์กับการ เรียนรู้ภาษาที่สองได้แน่นแฟ้น กว่าในสถานการณ์ที่มีความ เร่งด่วน เกี่ยวกับการ เรียนภาษาที่สอง และมีความต้องการน้อยที่จะ เข้าร่วม เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับสมาชิกกลุ่ม เป้าหมาย

เอส ดี เครเชน และคณะ (S. D. Krashen et al, 1982 : 214-215)

ได้สรุปเกี่ยวกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการว่า มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาที่สองอย่าง เด่นชัดในสถานการณ์การ เรียนรู้ภาษาที่มีการใช้ภาษา เป้าหมาย เป็น เครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร นอกห้องเรียน เช่น การวิจัย เรื่อง การ เรียนภาษาฝรั่งเศส เป็นภาษาต่างประเทศ/ภาษาที่สอง ของผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษที่มอนตรีออลและโตรอนโตในแคนาดาของ อาร์ ซี การ์ดเนอร์ และ ดับบลิว แลมเบิร์ต (R.C. Gardner & W. Lambert 1972) และการวิจัย เรื่อง การ เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักเรียนนานาชาติในสหรัฐ จากการใช้แบบสอบถาม แรงจูงใจ เชิงบูรณาการด้วยวิธีวัดทางอ้อมของ บี สพออลสกี(B. Spolsky 1969) อย่างไรก็ตาม แรงจูงใจ เชิงบูรณาการมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนภาษาที่สองค่อนข้างน้อยใน สถานการณ์การ เรียนรู้ภาษาที่ไม่มีการใช้ภาษา เป้าหมาย เป็น เครื่องมือในการติดต่อสื่อสารนอก ห้องเรียน เช่น การวิจัย เรื่อง การ เรียนภาษาฝรั่งเศส เป็นภาษาต่างประเทศในสหรัฐของ อาร์ ซี การ์ดเนอร์ และคณะ(R.C. Gardner et al. 1972) และการวิจัย เรื่อง การเรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในญี่ปุ่นของ ทิ ชิฮารา และ โอลเลอร์ (T. Chihara & J. Oller 1978)

ผลสรุปเอกสารเกี่ยวกับแรงจูงใจดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ความสำคัญของแรงจูงใจเชิงบูรณาการ หรือแรงจูงใจเชิงเครื่องมือขึ้นอยู่กับบริบทที่มีการเรียนรู้ภาษา แรงจูงใจเชิงเครื่องมือจะมีประสิทธิภาพในสถานการณ์ที่ภาษาเป้าหมายใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารในประเทศ เช่น กรณีภาษาอังกฤษในประเทศโลกที่สามหรือทักษะภาษาเป้าหมายถือกันว่าเป็นคุณสมบัติที่มีคุณค่ายิ่ง ดังเช่น กรณีภาษาอังกฤษในประเทศอิสราเอล เนเธอร์แลนด์ สวีเดน นอร์เวย์ และเดนมาร์ค เป็นต้น

นอกเหนือจากแรงจูงใจเชิงเครื่องมือและแรงจูงใจเชิงบูรณาการแล้ว ที วี เอลส์ และคณะ (T. V. Els et al. 1974 : 116-118) ได้เสนอแนะให้ศึกษาปริมาณแรงจูงใจ ด้วย

อาร์ ซี การ์ดเนอร์ (R. C. Gardner 1985 : 53-56) ได้อธิบายความหมายแรงจูงใจว่า ประกอบด้วยปริมาณแรงจูงใจซึ่ง เป็นความมากน้อยของความพยายามและเหตุผลในการเรียนภาษาซึ่งการ์ดเนอร์ (Gardner) ได้แบ่งจำแนกเป็นสองประเภท คือ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ได้แก่ เหตุผลเชิงประโยชน์นิยมซึ่ง เป็นลักษณะที่ผู้เรียนเรียนภาษาเพราะต้องการก้าวหน้าในงานอาชีพ ต้องการเรียนในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นไป แรงจูงใจอีกประเภทหนึ่ง คือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ ได้แก่ เหตุผลเชิงความต้องการ ซึ่งเป็นลักษณะที่ผู้เรียนเรียนภาษาเพราะต้องการพบปะคบหาสมาคมกับบุคคลที่เป็นเจ้าของภาษา นอกจากนี้ การ์ดเนอร์ (Gardner) ยังได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาแรงจูงใจว่า การศึกษาแรงจูงใจโดยเน้นเฉพาะปริมาณแรงจูงใจเท่านั้น ไม่อาจอธิบายพฤติกรรมที่มีแรงจูงใจได้อย่างสมบูรณ์ ในขณะที่เดียวกันการศึกษาเฉพาะเหตุผลทั้งสองประเภทในการเรียนภาษาซึ่งได้แก่ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ และแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ถึงแม้จะสามารถสะท้อนให้เห็นเป้าหมายในการเรียนภาษา แต่ยังคงขาดพลังที่ทำให้เกิดแรงจูงใจ การเรียนภาษาที่สองเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน การศึกษาแรงจูงใจเพียงแง่ใดแง่หนึ่ง คือ ศึกษาเฉพาะปริมาณแรงจูงใจหรือเฉพาะเป้าหมายในการเรียนภาษา จึงเป็นการศึกษาที่ไม่เพียงพอ

ตอนที่ 2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ก. งานวิจัยในประเทศ

1. ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียนกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนหรือสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2507) ได้ทำการศึกษาสำรวจ (Pilot Study) เกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดนาบุญ อำเภอดุสิต จังหวัดปทุมธานี จำนวน 90 คน พบว่า ความสามารถในการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับฐานะ เศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

วัฒนา พุ่มเล็ก (2513 : 97) ได้ศึกษาเปรียบเทียบขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำในระดับมัธยมศึกษา โดยได้ทำวิจัยกับนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 232 คน พบว่าบิดามารดาของนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงมีแนวโน้มที่มีระดับการศึกษาและรายได้สูงกว่าบิดามารดาของนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ

กระทรวงศึกษาธิการร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติและกระทรวงมหาดไทย (2520 : 87) ได้วิจัยองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2516 จำนวน 23,555 คน พบว่า องค์ประกอบด้านภูมิหลังทาง เศรษฐกิจและสังคมอันประกอบด้วยรายได้ ระดับการศึกษาและอาชีพของผู้ปกครองเป็นตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน เป็นอย่างมาก ซึ่งการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยดังกล่าวข้างต้น

ปัญญาภรณ์ ชูตั้งกร (2521 : 56) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางสังคมกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ปีการศึกษา 2520 ในเขตอำเภอดุสิต จังหวัดปทุมธานี จำนวน 701 คน พบว่า องค์ประกอบด้านการศึกษา อาชีพและรายได้ของบิดามารดาของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลรวมของนักเรียนและสัมฤทธิ์ผลรายวิชา โดยเฉพาะ สัมฤทธิ์ผลวิชาคณิตศาสตร์สัมพันธ์โดยตรงกับชั้นทางสังคม ซึ่งประกอบด้วยระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ของบิดามารดา โดยไม่ส่งผ่านตัวแปรสมรรถภาพทางสมอง

กอบกุล รังสิยะโรจน์ (2526 : 46) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 320 คน พบว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การส่งเสริม

การ เรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว ความคิดเห็นของนักเรียน เกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษและ กิจกรรมนอกชั้น เรียนที่ เสริมหลักสูตรภาษาอังกฤษ

ผกาทิพย์ สุขวัฒน์ (2528 : 35) ได้วิจัยผลของบุคลิกภาพกับเพศต่อ สัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องคำนำหน้านามจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 60 คน พบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่องคำนำหน้านามของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัวและแบบแสดงออกแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยกลุ่มบุคลิกภาพแบบ เก็บตัวมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่มี บุคลิกภาพแบบแสดงตัว ส่วนความแตกต่างทางด้านเพศไม่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียน

จิดดา จิตโสภักตร์ (2529 : 61-62) ได้วิจัย เปรียบ เทียบความ เข้าใจ ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะและภูมิหลังต่างกัน จำนวน 635 คน พบว่า นักเรียนหญิงมีความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนชายอย่าง มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีอายุต่างกันมีความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษไม่แตกต่าง กัน นักเรียนที่มีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษมาก มีความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนที่มีความสนใจในภาษาอังกฤษปานกลางและน้อย และนักเรียนที่มีความสนใจในภาษา อังกฤษปานกลางมีความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีความสนใจในภาษา อังกฤษน้อยอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีสติการขาดเรียนน้อย มีความ เข้าใจใน การอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีสติการขาดเรียนปานกลางและมากอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05 นักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี มีความ เข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับปริญญาตรี อนุปริญญา มัธยมศึกษา และ ประถมศึกษา นักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีความ เข้าใจในการอ่านภาษา อังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และประถมศึกษา และนักเรียนที่ ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับอนุปริญญามีความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นักเรียน ที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนมาก มีความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนปานกลางและน้อย และนักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชน ปานกลางมีความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชน น้อยอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน หรือสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษ

อัจฉรา วงศ์โสธร (1976 : 221-225) ได้วิจัยความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลักษณ์นักเรียนและแรงจูงใจ กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 120 คน ในการทดสอบครั้งแรกและ 112 คน ในการทดสอบครั้งที่สอง ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ภูมิลักษณ์นักเรียน ประกอบด้วยจำนวนปีในการศึกษาภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษของผู้ปกครอง การใช้ภาษาอังกฤษของบุคคลในครอบครัว ความสนใจในคะแนนภาษาอังกฤษของผู้ปกครอง การเดินทางไปต่างประเทศ ระยะเวลาที่พำนักอยู่ต่างประเทศ ส่วนแรงจูงใจ ประกอบด้วยระดับความชอบภาษาอังกฤษ การใช้เวลาในการเรียน ความสนใจแผนการอนาคตเกี่ยวกับงานอาชีพ ทั้งนี้ ตัวแปรเกณฑ์ที่ศึกษา คือ คะแนนจากแบบสอบถามสมรรถนะทางการฟัง แบบสอบโคลซ คะแนนผลการเรียนภาคต้นและภาคปลายของวิชาภาษาอังกฤษ 1 และ 2 ผลการวิจัย ปรากฏว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างแรงจูงใจและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษทั้งสองครั้งอย่างมีนัยสำคัญ โดยแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษในการทดสอบครั้งแรก ($r = .36$) และในการทดสอบครั้งที่สอง ($r = .52$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า แรงจูงใจสามารถอธิบายความแปรปรวนของภาษาอังกฤษ 1 ได้ร้อยละ 13 และสามารถอธิบายความแปรปรวนของภาษาอังกฤษ 2 ได้ร้อยละ 27 ผลจากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มที่มีแรงจูงใจสูง และกลุ่มที่มีแรงจูงใจต่ำ พบว่า กลุ่มที่มีแรงจูงใจสูงมีคะแนนเฉลี่ยภาษาอังกฤษ 1 และ 2 ในการสอบไล่สูงกว่ากลุ่มที่มีแรงจูงใจต่ำในการทดสอบทั้งสองครั้ง และความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 จำนวนปีมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษทุกค่า ภูมิลักษณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทุกค่า แต่ปรากฏว่า ภูมิลักษณ์มีอิทธิพลต่อคะแนนสอบสมรรถนะมากกว่าคะแนนสอบไล่ และแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อคะแนนสอบไล่ภาษาอังกฤษ 1 และ 2 มากกว่าคะแนนสอบสมรรถนะ ซึ่งผู้วิจัยสรุปประเด็นนี้ได้ว่า นักเรียนที่มีภูมิลักษณ์ไม่ได้อาจทดแทนได้ด้วยความพยายามและแรงจูงใจ ซึ่งจะเห็นผลทำให้เกิดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ดีขึ้นได้

ชเนติ สวัสดิฤกษ์ (2526 : 68-76) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิลักษณ์ทางสังคม นิสัยทางการเรียน กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,100 คน ในกรุงเทพมหานคร พบว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการ และแรงจูงใจเชิง เครื่องมือมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับ .01 ภูมิหลังทางสังคมด้านโอกาสการเรียนรู้นอกห้องเรียน โอกาสการใช้อุปกรณ์ส่วนตัว โอกาส การรับบริการจากโรงเรียน การรับรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อมวลชนและการสนับสนุนการเรียนของ บิดามารดา หรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ .01 และนิสัยทางการเรียนด้านการหลีกเลี่ยง-การผัดเพี้ยนเวลา และวิธีการทำงาน มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ .01 ค่าสหสัมพันธ์หุคูณระหว่าง ตัวแปรที่ศึกษากับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษมีค่า .779 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ข. งานวิจัยในต่างประเทศ

1. ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียนกับความสามารถทางภาษาของ

นักเรียน

ได้มีผู้วิจัยความสัมพันธ์ของภูมิหลังนักเรียนกับการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้ ดังนี้

1.1 เพศกับความสามารถทางภาษาของนักเรียน

ซี เบอร์คสตอลล์ (C. Burstall 1978 : 3-8) ได้รายงานความสัมพันธ์ระหว่าง เพศกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้ว่า ตลอดระยะเวลาของการศึกษา โครงการมูลนิธิ เพื่อการวิจัยการศึกษาแห่งชาติปี ค.ศ.1964-1974 นักเรียนหญิงมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงกว่านักเรียนชายอย่างเห็นได้ชัดในการทดสอบครั้งแรก และยังคงเหนือกว่าตลอดระยะเวลาของการทดลอง กล่าวคือ ในช่วงที่นักเรียนเหล่านี้มีอายุ 13 ปี นักเรียนหญิงในกลุ่มทดลองได้คะแนนสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ จากการทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส และเมื่อมีอายุ 13 ปีขึ้นไป นักเรียนชายในกลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคำมีแนวโน้มจะเลิกเรียนภาษาฝรั่งเศส เป็นจำนวนมากกว่านักเรียนหญิงที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เช่นเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญ เป็นผลให้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงที่ยังคงเรียนภาษาฝรั่งเศสต่อไปจนถึงอายุ 16 ปี เป็นตัวแทนพิสัยความสามารถที่มีลักษณะกว้างกว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนชาย อย่างไรก็ตาม แม้มีจำนวนไม่เท่ากัน นักเรียนหญิงยังคงทำคะแนนได้สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ

1.2 อายุกับความสามารถทางภาษาของนักเรียน

เจ. แอชเชอร์ และคณะ (J. Asher et al. in T. Els 1984 : 104-109) ได้ศึกษาผู้อพยพชาวคิวบา 71 คน ที่มีอายุระหว่าง 7-19 ปี ส่วนมากได้มาอยู่ในสหรัฐเป็นเวลา 5 ปี ได้พบความสัมพันธ์ผกผันระหว่างอายุของผู้เรียนตอนที่มาสหรัฐกับการออกเสียง กล่าวคือผู้ที่มาถึงสหรัฐระหว่างอายุ 1-6 ปี เป็นผู้ที่มึระดับเสียงใกล้เคียงเจ้าของภาษามากที่สุด

เอส โอยามา (S. Oyama in T. Els 1984 : 104-109) ได้ศึกษาผู้อพยพชาวอิตาลีเลียนจำนวน 61 คน ซึ่งมาถึงสหรัฐระหว่างอายุ 6-20 ปี พบว่า ผู้ที่มาถึงสหรัฐระหว่างอายุ 6-10 ปี มีสำเนียงการเน้นเสียงดีกว่าผู้ที่มีอายุ 11-20 ปี แต่ระยะเวลาที่อยู่สหรัฐไม่มีผลกระทบต่อทั้งสองกลุ่มในด้านการออกเสียง กลุ่มที่มาถึงสหรัฐตอนที่อายุต่ำกว่า 10 ปี ทำข้อทดสอบวัดความเข้าใจการฟังได้ดีกว่ากลุ่มอื่น ๆ

ซี เบอร์คสคอลล และคณะ (C. Burstall et al. in V. Kinsella 1978 : 15-17) ได้ดำเนินการวิจัยตามโครงการภาษาฝรั่งเศสระดับประถมศึกษาในอังกฤษระหว่างปี ค.ศ. 1964-1974 โดยศึกษาทดลองเป็นโครงการระยะยาว 10 ปี เกี่ยวกับปัญหาการเรียนรูภาษาที่สอง เมื่อผู้เรียนอายุน้อยและเมื่อมีอายุมากขึ้น เพื่อศึกษาว่า การกำหนดให้เรียนภาษาฝรั่งเศสเมื่อผู้เรียนอายุ 8 ปี ในสภาพแวดล้อมของโรงเรียนในประเทศอังกฤษจะเป็นผลพิเศษมากกว่าการเริ่มเรียนเมื่อผู้เรียนอายุ 11 ปี ซึ่งตามปกติ เป็นอายุที่ผู้เรียนเข้าสู่ระดับมัธยมศึกษาหรือไม่ การศึกษาวิจัยใช้เวลา 10 ปี กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กนักเรียนอายุ 8 ปี จำนวน 17,000 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม มีการวัดประเมินผลอย่างเป็นระบบ เป็นช่วง ๆ ภายในระยะเวลา 5-8 ปี เป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม เพื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมอีก 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุมที่หนึ่ง เป็นนักเรียนที่ตอนทดสอบมีอายุรุ่นเดียวกันกับกลุ่มทดลอง แต่ได้เริ่มเรียนภาษาฝรั่งเศสเมื่ออายุ 11 ปี กล่าวคือ นักเรียนกลุ่มนี้เรียนภาษาฝรั่งเศสช้ากว่ากลุ่มทดลอง 3 ปี ส่วนกลุ่มควบคุมอีกกลุ่มหนึ่ง เป็นนักเรียนที่อายุมากกว่ากลุ่มทดลองตอนที่ทดสอบ แต่มีระยะเวลาในการเรียนภาษาฝรั่งเศสเท่ากัน ผลการวิจัยพบว่า การเรียนภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษาหยุดยั้งได้และไม่เกิดผลเสียต่อสัมฤทธิ์ผลในวิชาอื่น ๆ แต่งานวิจัยนี้ไม่พบข้อมูลชัดเจนที่จะยืนยันได้ว่าการเรียนภาษาฝรั่งเศสเมื่อผู้เรียนอายุน้อยนั้นให้ผลดีกว่า เมื่ออายุมาก ผลการเปรียบเทียบกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมที่เริ่มเรียนภาษาช้ากว่า ไม่ได้แสดงว่าผู้เริ่มเรียน

เมื่ออายุน้อยนั้น ได้ผลสัมฤทธิ์ดีกว่าอย่างมาก แต่การทดลองนี้พบว่าผู้เริ่มเรียนเมื่ออายุน้อยมีสัมฤทธิ์ผลทางการพูดดีกว่าในระยะเริ่มเรียนและจะดีลคน้อยลงหรือผลแตกต่างลดลงภายหลังสองปีและภายหลังสี่ปี ส่วนกลุ่มความคุมที่ได้เริ่มเรียนภาษาช้ากว่า และมีเวลาน้อยกว่าในการเรียนภาษานั้น ทำคะแนนแบบทดสอบการอ่าน และการเขียนได้เท่ากันหรือดีกว่ากลุ่มทดลอง

1.3 จำนวนปีที่ใช้ศึกษาภาษากับความสามารถทางภาษาของนักเรียน

เอส เครเซม และคณะ (S. Kreshen et al. 1978 : 257-261) ได้วิจัยพบว่า คะแนนจากการทดสอบจัดชั้นเรียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 115 คน ในโครงการต่อเนื่อง มีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่ใช้ในการเรียนรู้ภาษาและระยะเวลาที่อยู่ในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยยังพบว่า จำนวนปีที่ใช้ในการศึกษาเป็นตัวทำนายความสามารถทางภาษาอังกฤษได้ดีกว่าระยะเวลาที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่พูดภาษาอังกฤษ

1.4 สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัวนักเรียน กับความสามารถทางภาษาของนักเรียน

ซี เบอร์คสตอลล์ (C. Burstall in V. Kinsella. 1978 : 6) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมกับการเรียนการสอนภาษาที่สอง จากกลุ่มตัวอย่างประชากรในโครงการมูลนิธิ เพื่อการวิจัยการศึกษาแห่งชาติ พบว่า ชั้นชั้นทางสังคมของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมสูงได้คะแนนสูงจากการทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส และนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ คือนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมระดับต่ำ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับความสามารถทางภาษาของนักเรียนหรือสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาของนักเรียน

อาร์ ซี การ์ดเนอร์ (R. C. Gardner 1968 : 141-150) ได้วิจัยพบว่า เจตคติและแรงจูงใจของผู้เรียนมีความสำคัญในการเรียนภาษาที่สอง ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จ คือ ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจที่จะร่วม เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับชุมชนของภาษาอื่น ๆ ผู้วิจัย

เสนอแนะว่า องค์ประกอบด้านแรงจูงใจมีความสำคัญมากกว่าองค์ประกอบด้านความสามารถที่จะกำหนดการเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นในการใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสาร (โดยเฉพาะนอกห้องเรียน) สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาที่สองจะบรรลุผลสำเร็จอย่างราบรื่นเมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจเชิงบูรณาการอันเกิดจากเจตคติที่ผู้เรียนเติบโตขึ้นมาในบรรยากาศของครอบครัว

บี สพลอสกี (B. Spolsky 1969 : 271-283) ได้วิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างแรงจูงใจเชิงบูรณาการ กับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนนานาชาติที่มหาวิทยาลัยอเมริกา จำนวน 315 คน และสพลอสกีสรุปว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการมากหรือน้อยนั้น ขึ้นอยู่กับคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามวัดเจตคติต่อกลุ่มเจ้าของภาษาเป้าหมาย

แมรี เจ วอง (MaryJ. Wong 1982 . 3833- A) ได้วิจัยความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ แรงจูงใจ และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนจีน โรงเรียนมัธยมออร์จ วอชิงตัน ซานฟรานซิสโก จำนวน 50 คน ผลการวิจัยพบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษกับแรงจูงใจ และเจตคติไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่มีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือได้คะแนนสัมฤทธิ์ผลไม่แตกต่างกับนักเรียนที่มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เทอร์เรนซ์ ดี จายาติลาคา (Terrence D. Jayatilaka 1982 : 1362-A) ได้วิจัยความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ แรงจูงใจ และความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ 2 มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์มาเลเซีย ในมีนัง จำนวน 132 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือได้คะแนนภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการอย่างมีนัยสำคัญ การที่นักศึกษากำหนดคุณลักษณะที่ให้กับคนมาเลเซีย เป็นตัวทำนายความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ได้เรียนรู้มาอย่างมีนัยสำคัญ เจตคติที่แสดงออกโดยนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษแสดงให้เห็นว่า นักศึกษารู้สึกสะดวกสบายใจเวลาอยู่กับอาจารย์ภาษาอังกฤษชาวมาเลเซียมากกว่าอยู่กับอาจารย์ชาวอังกฤษ

อิวอนน์ จี สแตม (Yvonne G. Stam 1983 . 1363- A) ได้วิจัยความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจเชิงบูรณาการและภาษาอังกฤษมาตรฐานของนักเรียนผิวดำระดับมัธยมที่พูดภาษาท้องถิ่น จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษมาตรฐานไม่สัมพันธ์กับแรงจูงใจเชิงบูรณาการอย่างมีนัยสำคัญ แรงจูงใจเชิงบูรณาการมีความสัมพันธ์ทางบวก

กับสัมฤทธิ์ผลทางการพูด และมีความสัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้ความ เหมือนระหว่างวัฒนธรรม ของคนผิวดำกับคนผิวขาว

อาร์ ซี การ์ดเนอร์ และคณะ (R. C. Gardner et al. in T. Els 1984 : 118) ได้วิจัยศึกษาความสัมพันธ์ของ เจตคติและแรงจูงใจ ต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ภาษาที่สอง ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่มีตัวแปร เจตคติและแรงจูงใจให้นักเรียนที่พูดภาษาอังกฤษ จำนวน 11 คน ที่กำลังเรียนภาษาฝรั่งเศสในมอนทรีออลตอบ การวิเคราะห์องค์ประกอบความสัมพันธ์ของ เครื่องมือวัดความถนัด เจตคติ และแรงจูงใจ กับความสามารถทางภาษาฝรั่งเศส ได้แสดงให้เห็นว่า มีสององค์ประกอบที่สัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาฝรั่งเศส องค์ประกอบ ที่หนึ่ง เป็นดัชนีความถนัด องค์ประกอบที่สอง เป็นตัว เลขที่มีค่าสูงมาจากเครื่องมือวัดเจตคติต่อ ชนชาติแคนาดา เชื่อสายฝรั่งเศส ปริมาณแรงจูงใจ และเหตุผลเชิงบูรณาการในการศึกษาภาษา ซึ่งแสดงให้เห็นว่า มีความสัมพันธ์สูงระหว่างแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนภาษากับสัมฤทธิ์ ผลทางการเรียนภาษา

อาร์ ซี การ์ดเนอร์ และคณะ (R. C. Gardner et al. ibidem) ได้ศึกษาผู้เรียนชาวแคนาดาที่พูดภาษาอังกฤษและกำลังเรียนภาษาฝรั่งเศสอยู่ ผู้วิจัยใช้แบบ สอบถามประกอบด้วยดัชนี เจตคติ แรงจูงใจ เครื่องมือวัดเจตคติต่อชุมชนที่พูดภาษาฝรั่งเศส ต่อครูผู้สอนฝรั่งเศส หลักสูตรภาษาฝรั่งเศส ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจเชิง บูรณาการไม่เพียงแต่เป็นผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลดีกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจเชิง เครื่องมือเท่านั้น แต่มีความพยายามบากบั่นมากกว่าในการเรียนภาษาฝรั่งเศส และเข้าร่วมกิจกรรมภาษาฝรั่งเศส ในห้องเรียนได้อย่างกระตือรือร้นมากกว่าด้วย

วาย ลักมานี (Y. Lukmani in T. Els 1984 : 118-121) ได้วิจัย นักเรียนภาษาอังกฤษที่พูดภาษามาราทิในอินเดีย จำนวน 60 คน พบว่า แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยอธิบายว่า ในสังคมที่เพิ่งเป็น อิสระจากการอยู่ใต้อาณานิคมนั้น แรงจูงใจเชิงเครื่องมือมีประสิทธิภาพมากกว่าแรงจูงใจเชิง บูรณาการ

แอต อับดุลลาห์ เอส อัลเชมแมรี (Eid Abdullah S. Al-Shammary 1984 : 90- A) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของ นักเรียนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 7-11 ในซาอุดีอาราเบีย จำนวน 600 คน พบว่า

แรงจูงใจของนักเรียนค่อนข้างสูง ระดับชั้นมีผลกระทบต่อแรงจูงใจของนักเรียน แรงจูงใจของนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษสูงสุดตอนเริ่มเรียนชั้นปีที่ 7 แล้วลดลงอย่างชัดเจนเมื่อเริ่มเรียนชั้นปีที่ 8 แล้วลงสู่ระดับต่ำสุด แรงจูงใจเพิ่มสูงขึ้นเมื่อเรียนชั้นปีที่ 9 และเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ จนถึงยอดสุดเมื่อเรียนชั้นปีที่ 10 แรงจูงใจลดลงอีกเมื่อเรียนชั้นปีที่ 11 และยังคงไม่เปลี่ยนแปลงตลอดระยะเวลาที่เรียนชั้นปีที่ 12

ลิซาเบธ ที อิงแลนด์ (Lizabeth T. England 1984 : 3296-A)

ได้วิจัยบทบาทของแรงจูงใจและการใช้ภาษาในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยอัลลินอยส์ ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจไม่สัมพันธ์เป็นลักษณะของแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในงานด้านวิชาการในปัจจุบันและอนาคต ข้อสอบโทเฟลมีแรงจูงใจมากกว่าข้อสอบภาษาอังกฤษ เพื่อจัดกลุ่มผู้เรียนหรือข้อสอบภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ เครื่องมือวัดแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อความสามารถในทักษะต่าง ๆ ของผู้เรียนและทักษะเขียน

โฮเซ เอส เฮอร์นันเดซ (Jose S. Hernandez 1986 . 2087-A) ได้

วิจัยลักษณะจิตพิสัยของนักเรียนที่ไม่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษและนักเรียนที่มีความสามารถจำกัดทางด้านภาษาอังกฤษจากภูมิหลังนักเรียนที่พูดภาษาสเปนชั้นปีที่ 6-8 นอกจากนี้ ยังศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน ช่วงเวลาการพักอาศัย เพศ เจตคติ แรงจูงใจ และแนวคิดเกี่ยวกับตนเอง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อผู้พูดภาษาสเปนมากกว่าผู้พูดภาษาอังกฤษ และมีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือมากกว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ลักษณะของนักเรียนที่ไม่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษ คือ เกิดในต่างประเทศ เป็นผู้พักอาศัยอยู่ช่วงสั้น มีแรงจูงใจมากกว่า มีแนวคิดเกี่ยวกับตนเองในทางบวกมากกว่า ส่วนลักษณะของนักเรียนที่มีความสามารถจำกัดทางด้านภาษาอังกฤษ คือ เกิดในท้องถิ่นนั้น เป็นผู้อาศัยเป็นเวลายาวนาน มีแรงจูงใจน้อยกว่า มีแนวคิดเกี่ยวกับตนเองในทางบวกน้อยกว่า

เดวิด เจ ไคเจซ (David J. Keitges 2986 : 3341-A) ได้วิจัยความ

สัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาต่างประเทศ เจตคติ แรงจูงใจ ลักษณะบุคลิกภาพและความสามารถทางภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยญี่ปุ่น จำนวน 168 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับเจตคติ และแรงจูงใจ มีความแตกต่างทางเพศในด้านความถนัดทางภาษาต่างประเทศ และลักษณะบุคลิกภาพ ลักษณะของนิสิตชายที่ประสบความสำเร็จ

คือ มีความสนใจสูงในภาษาต่างประเทศ มีความถนัดและสติปัญญาในระดับสูง เป็นคนที่ไว้ใจได้
ปรับตัวได้ ผ่อนคลาย สงบ เสงี่ยม ส่วนลักษณะของนิสิตหญิงที่ประสบความสำเร็จ คือ มีปริมาณ
แรงจูงใจมากในการเรียนรู้ภาษา มีความถนัดสูง มีความกังวลใจต่ำขณะอยู่ในชั้นเรียน สุขุม
จริงจัง หัวหน้างานที่ศึกษาสามารถอธิบายความแปรปรวนของสัมฤทธิ์ผลได้ 63% สำหรับนิสิตชาย
และ 29% สำหรับนิสิตหญิง